

t, hvad den forlanger for sig, og have den Tillid til Fremtiden, at kunne alle vi andre vente paa bedre Tider, saa kan den ogsaa (Ja, meget rigtigt!).

Finansministeren: Den sidste ærede Taler sluttede sit Foredrag og indlede det ligeledes med nogle almindelige Bemærkninger, der i den Grad ere almindelige, at jeg ubetinget kan tiltræde alle disse Bemærkninger. Men jeg troer kun ikke, at den ærede Taler er berettiget til, enten ved denne Leilighed, eller, som det forekommer mig, ved en tidligere, at anvende saadanne almindelige Tanker som dem, han har fremsat, hvorom baade Udvalget og Regjeringen ere enige, — jeg troster mig til at troe, at ogsaa den ærede Ordfører, ligesom jeg, bestemt vil erklære sig enig i disse almindelige Anskuelse (Ordføreren: Ja!) — han er ikke berettiget til at opstille dem som Motiver for den særegne Mening, han har fundet sig foranlediget til at udtale om Enkelthederne. Vi have vistnok alle den Anskuelse, som den ærede Taler har fremhævet, at Embedsstanden ikke bør sørge for at faae Sit paa det Løse, at Embedsstanden bør, ligesaa vel som alle andre Stænder i Riget, forsaavidt der endnu skal være Spørgsmaal om Stænder, føle Tidens Tryk. Vi have Alle den Anskuelse, at der ikke i den nærmeste Fremtid kan være Tale om at forbedre Embedsmændenes Kaar, men snarere om at nedsætte deres Gager mod hvad de hidtil have været. Vi have Alle den Anskuelse, at vi i Fremtiden maae søge at tilvejebringe en vis Jævnhed i Henseende til Gageringsforholdene, og at vi maae stræbe at udfævne den Forskjel, som der tidligere kan have været mere end tilbørligt mellem enkelte Classer af Embedsmænd

og de stætteværende Borgere. Men, naar man saaledes maa være enig i hver enkelt Deel af saadanne almindelige Sætninger som de, den ærede Taler har fremsat, beviser dette noksom, at saadanne almindelige Sætninger ikke her ere afgørende; det, det kommer an paa, er, at give disse almindelige Sætninger deres rette Anvendelse i de concrete Tilfælde. Jeg skal ogsaa tillade mig at imødegåe den ærede Talers almindelige Bemærkninger med en anden ligesaa almindelig Bemærkning, den, at man skal ikke af Tidens Tryk, af Nødvendigheden af at spare, lade sig forlede til at gaae til den modsatte Yderlighed, igjen at spare Saameget, at man kan komme til at fortryde det i Tiden. Der er her Spørgsmaal om en Række af Dyppeborfelsesbetjente, som have en overmaade væsentlig Indsydelse paa betydelige af Statens Indtægter. Det har til alle Tider i alle Lande været antaget, at man ved at normere Lønningforholdene for slige Officianter vel maa vogte sig for at ansætte dem alt for lave. Spørgsmaalet, som det her maa komme an paa, er at finde det Rette under Fastholden af alle de almindelige Sætninger, som den ærede Taler har fremsat og udviklet med en Klarhed og Skjønhed, som det hverken har været Regjeringen givet ved Sagens Forelæggelse at kunne fremsætte den med, eller som Udvalget har fundet sig foranlediget til i sin Betænkning yderligere at fremhæve, fordi det har anset det som en Selvfølge, hvilket ogsaa fremgaaer af den Opfattelsesmaade, hvorfra Udvalget er gaaet ud. Men, fordi den ærede Taler i 2 enkelte Punkter er kommen til samme Resultat, som Udvalget, tvivler jeg dog meget om, at Udvalget vil paaberaabe sig disse almindelige Grunde for sin Anskuelse.